

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 216.506 van 25 november 2011
in de zaak A. 198.552/XIV-32.679**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Koenraad Hinnekens
 kantoor houdend te 8500 Kortrijk
 Louis Pasteurlaan 24
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid
kantoor houdend te 1000 BRUSSEL
Antwerpsesteenweg 59 B

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 20 december 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 51.324 van 18 november 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 6451 van 27 januari 2011 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 oktober 2011 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annick Haegeman, die loco advocaat Koenraad Hinnekens verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Carmenta Decordier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker dient op 13 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 11 augustus 2010 ontvankelijk doch ongegrond. Op 30 augustus 2010 ontvangt de verzoeker verder een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 september 2010 stelt de verzoeker tegen de beide voornoemde beslissingen een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep met een arrest van 18 november 2010. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/64 van de Vreemdelingenwet en van “het motiveringsbeginsel, dat geldt als algemeen rechtsbeginsel”.

De verzoeker citeert uit de motivering tot en met punt 3.7. van het bestreden arrest. Hij stelt dat de regels inzake de formele motiveringsplicht bepalen hoe een arbeidsovereenkomst moet worden gelezen. Het bestreden arrest is enkel gemotiveerd op basis van de letterlijke tekst van de overeenkomst en niet op basis van wat men op grond van de materiële wet in die overeenkomst moet lezen, met name het wettelijk minimumloon overeenkomstig de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988 houdende wijziging en coördinatie van de collectieve arbeidsovereenkomsten nr. 21 van 15 mei 1975 en nr. 23 van 25 juli 1975 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimum maandinkomen (hierna CAO nr. 43) en het koninklijk besluit van 11 januari 2009 waarbij algemeen verbindend wordt verklaard de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43undecies van 10 oktober 2008 tot wijziging van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, gesloten in de Nationale Arbeidsraad, houdende wijziging en coördinatie van de collectieve arbeidsovereenkomsten nr. 21 van 15 mei 1975 en nr. 23 van 25 juli 1975 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimum maandinkomen. De verzoeker benadrukt dat CAO nr. 43 algemeen bindend is verklaard en dat de bestreden beslissing de voornoemde bepalingen schendt door voor te houden dat de verzoeker het minimumloon niet zou krijgen. Overeenkomstig de artikelen 1134 en 1135 van het Burgerlijk Wetboek moet een overeenkomst steeds worden uitgelegd met al de gevolgen die zij heeft, onder meer ingevolge de wet. Te dezen volgt uit de arbeidsovereenkomst zelf het recht op het minimumloon. Door daar geen rekening mee te houden, schendt de bestreden beslissing de bewijskracht van de akte zoals bepaald in artikel 1322 van het Burgerlijk Wetboek.

De verzoeker besluit dat hij in het beroepsschrift de schending van een aantal rechtsregels had opgeworpen, hetgeen niet inhoudt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in de plaats van de overheid zou moeten stellen. Wel heeft deze laatste in het bestreden arrest het begrip materiële motivering zoals voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verkeerd geïnterpreteerd.

5. De verzoeker benadrukt in de memorie van wederantwoord dat de aard van het geschil een rechtskwestie betreft, met name de beoordeling hoe een overeenkomst overeenkomstig het recht moet worden gelezen.

Beoordeling

6. Artikel 149 van de Grondwet stelt dat “elk vonnis (...) met redenen (is) omkleed”. Artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met redenen worden omkleed. (in het opschrift van het middel vermeldt de verzoeker artikel “39/64”, hetgeen slechts een materiële vergissing vormt vermits hij onmiddellijk nadien in zijn uiteenzetting het juiste artikel 39/65 aanhaalt) Deze bepalingen hebben betrekking op de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen, hetgeen losstaat van de vraag hoe een overeenkomst inhoudelijk moet worden begrepen of welke haar gevolgen zijn.

In het bestreden arrest wordt met betrekking tot het in de arbeidsovereenkomst van de verzoeker vermelde minimumloon en de vraag hoe dat moet worden gelezen, het volgende overwogen:

“3.13. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de vaststelling in de bestreden beslissing niet betwist dat het eerste arbeidscontract dat hij heeft voorgelegd neerkomt op een brutoloon van 1352 euro en dat het tweede arbeidscontract dat hij heeft voorgelegd neerkomt op een brutoloon maandloon van 1299,61 euro per maand. Verzoeker betwist ook niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat het wettelijk bepaalde minimumloon in zijn geval 1387,49 euro bedraagt. Het argument van verzoeker dat het loon zowel arbeidsrechtelijk als burgerrechtelijk gezien niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumloon maakt niet dat de feitelijke bedragen die voorkomen op verzoekers neergelegde arbeidscontracten gelezen dienen te worden als 1387,49 euro. Uit het gestelde in punt 3.11. blijkt duidelijk dat het voorleggen van een arbeidscontract vereist wordt ‘dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon.’ Indien zoals in casu het geval is de arbeidscontracten feitelijke bedragen vermelden die zich situeren onder het bedrag van het minimumloon acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij hiervan concludeert: ‘Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.’ Voor zover verzoeker meent dat hij met zijn arbeidscontracten recht heeft op het wettelijk minimumloon staat het hem vrij zijn werkgever te dagvaarden voor de daartoe bevoegde rechtbank, om zich aldaar te beroepen op de schending van de ‘materiële wet’ waaruit volgt ‘dat het loon niet lager mag zijn dan het wettelijk minimumloon.’”

Uit die overwegingen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de argumentatie van de verzoeker, met name dat niet de letterlijke tekst van de arbeidsovereenkomsten maar de tekst in functie van de arbeidsrechtelijke context in aanmerking moet worden genomen, duidelijk heeft beantwoord, zodat aan de jurisdictionele motiveringsplicht is voldaan. Het eerste middel is ongegrond.

Wat betreft de vraag of de bepalingen inzake het minimumloon al dan niet door het bestreden arrest zijn geschonden, kan naar de behandeling van het tweede middel worden verwezen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van de wet van 5 december 1968 betreffende de collectieve arbeidsovereenkomsten en de paritaire comités, van CAO nr. 43, van het koninklijk besluit van 11 januari 2009 waarbij algemeen verbindend wordt verklaard de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43undecies van 10 oktober 2008 tot wijziging van de collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, gesloten in de Nationale Arbeidsraad, houdende wijziging en coördinatie van de collectieve arbeidsovereenkomsten nr. 21 van 15 mei 1975 en nr. 23 van 25 juli 1975 betreffende de waarborg van een gemiddeld minimum maandinkomen, van de artikelen 1134, 1135 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De verzoeker citeert opnieuw uit de motivering tot en met punt 3.7. van het bestreden arrest. Hij stelt dat de aangehaalde rechtsregels zijn geschonden omdat deze bepalen hoe een overeenkomst en hoe iedere arbeidsovereenkomst moet worden gelezen. Een arbeidsovereenkomst kan niet los van die regels worden gezien. Door het aangaan van een arbeidsovereenkomst ontstaat het recht op het minimumloon, ongeacht of de partijen dat uitdrukkelijk zijn overeengekomen. Gelet op de artikelen 1134 en 1135 van het Burgerlijk Wetboek moet een overeenkomst steeds worden uitgelegd met al de gevolgen die zij heeft, onder meer door de wet. Volgens de verzoeker volgt uit de arbeidsovereenkomst zelf reeds het recht op het minimumloon. Door daar geen rekening mee te houden, acht hij de bewijskracht van de akte en derhalve artikel 1322 van het Burgerlijk Wetboek geschonden.

Ook de regels inzake het lezen van een arbeidsoverkomst behoren tot het annulatiecontentieux van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoeker besluit dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken formeel en inhoudelijk gemotiveerd moet zijn en dat een gebrekkige motivering gelijkstaat met een afwezigheid van motivering. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen zijn geschonden doordat die bepalingen in het bestreden arrest verkeerd zijn geïnterpreteerd, volgens de verzoeker “in de mate dat een beslissing niet materieel gemotiveerd moet zijn ten aanzien van de regelen die een interpretatie van een arbeidsovereenkomst bepalen”.

8. In de memorie van wederantwoord benadrukt de verzoeker nogmaals dat de aard van het geschil een rechtskwestie betreft, met name de beoordeling hoe een overeenkomst overeenkomstig het recht moet worden gelezen. Hij herhaalt dat uit de materiële wet zelf volgt dat het loon niet lager kan zijn dan het minimumloon en verwijst daartoe naar de bepalingen waarvan de schending wordt opgeworpen. De verzoeker ziet niet in waarom hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen middel zou kunnen ontwikkelen, afgeleid uit de schending van “het minimumloon en CAO nr. 43”.

Beoordeling

9. Bij het uitoefenen van zijn annulatiebevoegdheid heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rechtsmacht om uitspraak te doen over de subjectieve rechten die de verzoeker al dan niet uit een arbeidsovereenkomst zou putten, zoals het loon dat de verzoeker al dan niet zou moeten ontvangen. Hij diende te dezen enkel na te gaan of de bij hem bestreden beslissing, wat betreft het bedrag van het in de door de verzoeker neergelegde arbeidsovereenkomsten, op feitelijk juiste gegevens was gesteund of niet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan ook bij zijn beoordeling van de aanvankelijk bestreden beslissing op wettige wijze vaststellen dat in de eerste door de verzoeker neergelegde arbeidsovereenkomst een bruto maandloon van 1 352 euro en in de tweede arbeidsovereenkomst een bruto maandloon van 1 299,61 euro wordt vermeld. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door de eventuele gevolgen van de aangehaalde CAO's, waardoor het minimum bruto maandloon in wezen 1 387,49 euro zou

bedragen. Vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daar geen uitspraak over moet doen, heeft hij de bepalingen over het minimumloon of over de interpretatie van de arbeidsovereenkomsten ook niet geschonden. In het bestreden arrest wordt derhalve op wettige wijze vastgesteld dat de aanvankelijk bestreden beslissing wat dat betreft niet op onjuiste feitelijke gegevens is gesteund. Het tweede middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftwintig november tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen

